

Εγκληματικό Κράτος, Εγκληματική Κοινωνία

Φώτης Τερζάκης

Την ώρα που στην πλατεία Συντάγματος ένα εντυπωσιακό πλήθος ρίχνει τη σκιά του στο απέναντι κτήριο της Βουλής ζητώντας τρόπους να αρθρώσει την αγωνία και την οργή του, στις γειτονιές της πόλης κλιμακώνεται ένα αποτρόπαιο έγκλημα εναντίον μεταναστών και ξένων. Φασιστικές συμμορίες επιτίθενται με βιαιότητα που μπροστά της ωχριά κάθε προηγούμενο, καταδιώκουν και τρομοκρατούν ανθρώπους στο δρόμο, πυρπολούν αυτοσχέδια τζαμιά, αδειάζουν νυχτερινούς συρμούς του ηλεκτρικού από τους ξένους και τους ξυλοκοπούν στις αποβάθρες, σκοτώνουν: ο μαχαιρωμένος μπαγκλαντεσιανός στον κάδο των σκουπιδιών (δεν θα μάθουμε ποτέ τ' όνομά του – ποιος σκοτίζεται καν για την αθωότητά του;) είναι μόνο η κορυφή της φρικωδίας που ξαναπαίζει στους δρόμους της Αθήνας του 2011 σκηνές της Βαϊμάρης του 1931.

Θα ήταν αφέλεια να περιμένουμε από τις δυνάμεις καταστολής να εμποδίσουν την ανερχόμενη νεοναζιστική βία – είναι γνωστές, και παροιμιώδεις, οι σχέσεις τους με τα ακροδεξιά φυτώρια του εγκλήματος, που ήταν πάντοτε στην Ελλάδα συγκοινωνούντα δοχεία... Το πράγμα βεβαίως ξεκινάει από ψηλότερα, την «αδυναμία» και την «παθητικότητα» της κυβέρνησης, όπως λένε – που αποδεικνύεται πολύ πιο ενεργητική απ' όσο εκ πρώτης όψεως φαίνεται... Εκείνο όμως που γίνεται κρίσιμος καταλύτης γι' αυτήν την παροξυσμική κλιμάκωση της ακροδεξιάς δολοφονικότητας είναι το ότι τα ανακλαστικά του πλήθους, του λεγόμενου «μέσου πολίτη», έχουν γίνει καλός αγωγός γι' αυτήν· το ότι το μίσος και η τυφλότητα έχουν γίνει δεύτερη φύση του περιπετερά, του ταξιτζή, του μαγαζάτορα, του απολυμένου, αυτών των αιωνίως αθώων και ξεγελασμένων που πάντα η ιστορία παίζεται πίσω από την πλάτη τους, επειδή ακριβώς δεν θέλουν ποτέ να την ξέρουν.

Η αφορμή για τούτο το νέο, αποφασιστικό βήμα προς την άβυσσο στάθηκε η δολοφονία –στυγερή, αναμφίβολα– ενός νέου άνδρα νωρίς το πρωί σε κεντρικό δρόμο της Αθήνας, τη στιγμή που ετοιμαζόταν να μεταφέρει την ετοιμόγεννη γυναίκα του στην κλινική, από τρεις αγνώστους αλλοδαπούς για να του κλέψουν μια κάμερα. Οι πραγματολογικές λεπτομέρειες φορτίζουν με ασυνήθιστο συναισθηματικό φορτίο το γεγονός, που συσκοτίζει ακόμα περισσότερο την κρίση. Σε αντίθεση με τον ανώνυμο μπαγκλαντεσιανό, αυτός έχει όνομα, το ακούσαμε από την πρώτη στιγμή: και μέσα στον νωθρό κι εμβρυώδη εγκέφαλο του πλήθους σχηματίζεται η θανατηφόρα εξίσωση που ζητάει αίμα, όσο το δυνατόν περισσότερο αίμα, εγχρώμων.

Οι άνθρωποι φοβούνται, μόνο που δεν ξέρουν τι ακριβώς... Όποιος απλώς φοβάται, σπανίως είναι σε θέση να υποδείξει ποιο είναι το αντικείμενο του φόβου του, ούτε καν αν υπάρχει τέτοιο αντικείμενο· όποτε ο φόβος υπαγορεύει πολιτική, ένας φύρερ караδοκεί στο τέλος του δρόμου. Οι δείκτες της εγκληματικότητας (όπως και των αυτοκτονιών άλλωστε) ανεβαίνουν δραματικά τα χρόνια που ζούμε, είναι αλήθεια, στην Ελλάδα όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Ποιος είναι όμως υπεύθυνος γι' αυτό; Οι μετανάστες μήπως; Ειδεχθή εγκλήματα γίνονται πάντα από καιρού εις καιρόν, το να προβληθούν όμως οι ευθύνες του ατομικού εγκλήματος σε μια ολόκληρη κατηγορία ανθρώπων συνιστά άγρια παράνοια, της οποίας τα τελευταίας μαζικά δείγματα είδαμε ακριβώς στην αντισημιτική λύσσα της Ευρώπης που οδήγησε στα στρατόπεδα θανάτου. Ακόμη κι αν η εγκληματικότητα έχει αυξηθεί ανησυχητικά, όλες οι διαθέσιμες στατιστικές που κατά καιρούς έρχονται στο φως δεν μαρτυρούν υψηλότερη συμμετοχή αλλοδαπών από το ποσοστό τους στον συνολικό πληθυσμό. Άρα; Άρα ο τρομοκρατημένος πληθυσμός διαλέγει να προβάλλει σε αυτούς τούς πιο ανορθολογικούς φόβους του, μόνο και μόνο επειδή είναι διαφορετικοί, λιγότερο ικανοί ν' αντιδράσουν, πιο εύκολα θύματα. Το ανορθολογικό μίσος για τη διαφορετικότητα (φυλετική, πολιτισμική, θρησκευτική, σεξουαλική) είναι το καθαρό περίσσειμα σε αυτή τη θανατηφόρα εξίσωση, το τυφλό ανακλαστικό τού «εάν υποφέρω κάποιος πρέπει να πληρώσει, και

θα πληρώσει αυτός που είναι του χεριού μου!».

Αλλά είναι βέβαια και φτωχός. Αν οι πλέον φτωχοί και οι πλέον εξαθλιωμένοι ανάμεσα στους μετανάστες είναι το συχνότερο φαντασιωσικό αντικείμενο των φόβων, και συχνότερος αποδέκτης των παρανοϊκών αντιποίνων, είναι όχι τόσο βάσει της εύλογης εκτίμησης πως η φτώχεια κι η εξαθλίωση αυξάνει τις πιθανότητες παραβατικής συμπεριφοράς –αυτό θα ήταν μία βαθμίδα ορθολογικότερο– όσο επειδή ενσαρκώνουν στα μάτια των ανθρώπων εκείνο που πράγματι τρέμουν πιο πολύ: το ενδεχόμενο να γίνουν οι ίδιοι σαν εκείνους, μια δυνητική εικόνα του εαυτού τους που πασχίζουν να εξορκίσουν. Ένας πρωτόγονος τρόπος να εξορκίσεις την απειλή της κοινωνικής εξαθλίωσης, είναι να εξοντώνεις τους εξαθλιωμένους που στη θυμίζουν.

Δεν χρειάζεται να υπενθυμίσω εδώ ότι δεν είναι όλοι οι μετανάστες εξαθλιωμένοι, ότι υπάρχει τεράστιος αριθμός απ' αυτούς που είναι κανονικότατα ενταγμένοι στην ελληνική κοινωνία –η οποία ποτέ ωστόσο δεν τους παραχώρησε αυτό που οιαδήποτε τυπικά δημοκρατική κοινωνία θα όφειλε– και ότι απειλούνται εξίσου, αν όχι περισσότερο, από το φάσμα της μαζικής εξαθλίωσης και από την αυξανόμενη εγκληματικότητα κάθε είδους... Διότι από το πόσο θα καταλάβουμε ποια είναι η πραγματική απειλή, εξαρτάται η απάντηση στο ερώτημα «ποιος είναι υπεύθυνος γι' αυτό». Ποιος λοιπόν καταδικάζει ένα όλο και μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού που τυχαίνει να ζει στην ελληνική επικράτεια στη βιοτική ανασφάλεια και στη φτώχεια, στην κατακόρυφα αυξανόμενη ανεργία, στην περιθωριοποίηση και τον διευρυνόμενο αποκλεισμό; Ποιος ληλατεί την κοινωνία από τ' αναγκαία για μια αξιοπρεπή διαβίωση προκειμένου να υποβοηθήσει την ανελέητη συσσώρευση του πλούτου, οδηγώντας την με μαθηματική ακρίβεια σε εμφύλιο πόλεμο; Η απάντηση είναι ήδη προφανής: το ελληνικό κράτος. Το ελληνικό κράτος είναι ο αυτουργός όλων των ειδεχθών εγκλημάτων που τραυματίζουν το σώμα της κοινωνίας, καθώς και του παραλυτικού φόβου που επισπεύδει τα διάλυση του κοινωνικού ιστού – και όχι μόνον αρνητικά, επειδή δεν έκανε ό,τι θα χρειαζόταν για να τα

αποτρέψει, αλλά προπαντός θετικά, επειδή κάνει όλα όσα χρειάζονται για να βυθίσουν την κοινωνία στο είδος της απελπισίας και του ανορθολογισμού που είναι κανονικά προϊόντα των οικονομικών κρίσεων και της βαθιάς βιοτικής ανασφάλειας που αυτές γεννούν.

Πριν από τρεισήμισι περίπου αιώνες ο Σπινόζα, με τη θαυμαστή του διαύγεια που επιφυλάσσει ακόμα διδάγματα για μας, έγραφε:

«Πράγματι, είναι βέβαιον ότι οι στάσεις, οι πόλεμοι, η περιφρόνηση ή η παραβίαση των νόμων πρέπει να καταλογίζονται όχι τόσο στην κακία των υπηκόων όσο στο κακό καθεστώς του κράτους. Διότι οι άνθρωποι δεν γεννιούνται πολίτες, αλλά γίνονται. Εξάλλου, τα φυσικά πάθη των ανθρώπων είναι παντού τα ίδια· συνεπώς, αν σε ένα πολιτικό σώμα η ανθρώπινη κακία κυριαρχεί ευκολότερα απ' ό,τι σε ένα άλλο και εκεί διαπράττονται περισσότερα εγκλήματα, αυτό σίγουρα οφείλεται στο γεγονός ότι ένα τέτοιο πολιτικό σώμα δεν προνόησε αρκετά για την ομόνοια, δεν νομοθέτησε με αρκετή σύνεση και, κατά συνέπεια, δεν απέκτησε το απόλυτο δίκαιο που έχει ένα πολιτικό σώμα. Γιατί μια πολιτική κοινωνία η οποία δεν έχει εξαλείψει τις αιτίες των στάσεων, στην οποία ένας πόλεμος είναι πάντα επίφοβος και στην οποία, τέλος, οι νόμοι συχνά παραβιάζονται, δεν διαφέρει πολύ από τη φυσική κατάσταση όπου καθένας ζει σύμφωνα με την ιδιοσυγκρασία του αλλά με μεγαλύτερο κίνδυνο της ζωής του». (*Πολιτική πραγματεία V, 2*).

Η εγκληματικότητα είναι, πράγματι, πρόβλημα πολιτικό. Δεν είναι ούτε με την τεχνική έννοια του όρου ποινικό ούτε γενικώς και αορίστως ηθικό, διότι η ανθρώπινη φύση είναι παντού ίδια, κανείς δεν γεννιέται εγκληματίας ούτε άγιος, και –εκτός ελαχίστων ατομικών εξαιρέσεων, που έχουν βεβαίως την περιορισμένη σημασία τους– όμοιες συνθήκες τείνουν να ωθούν τους ανθρώπους σε αντίστοιχες συμπεριφορές. Ένα υγιές πολιτικό σώμα είναι επιφορτισμένο με το καθήκον να προστατέψει τα μέλη που το απαρτίζουν εν πρώτοις από συνθήκες στέρησης και υποβιβαστικής ένδειας, εν συνεχεία από εξωτερικές απειλές και τέλος από στοιχεία διχόνοιας που απειλούν να το κερματίσουν

εις τα εξων συνετέθη. Έτσι τουλάχιστον υπαγορεύει η πολιτική σοφία των απαρχών της νεωτερικότητας, που είναι ακόμα κωδικοποιημένα στα πολιτειακά μας μορφώματα, και αυτός είναι ο όρος της νομιμότητάς τους. Ειδάλλως, το λόγο έχει το δίκαιο της εξέγερσης...

Οι διαχειριστές του ελληνικού κράτους, ένα συμπαγές μπλοκ συμφερόντων που κυριαρχεί στη χώρα από τον καιρό της Μεταπολίτευσης τουλάχιστον και ανεξαρτήτως κομματικών εναλλαγών στην εξουσία, δεν έκρυψαν ποτέ τις επιλογές τους: ευπειθή όργανα της Δύσης, του Ατλαντικού άξονα και της διεθνούς κεφαλαιοκρατικής ελίτ, παραδίδουν εσχάτως σιδηροδέσμια τον πληθυσμό και το έδαφος της χώρας στο πιο επιθετικό κομμάτι της τελευταίας, τα διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και τα πολιτικά όργανά τους, για την έσχατη λεηλασία. Γνωρίζουν καλύτερα από τα θύματά τους ότι είναι οι κύριοι εχθροί του λαού τους, και η πολιτική τους επιβίωση εξαρτάται από τη με κάθε μέσο συσκότιση αυτής της απλής αλήθειας. Χρειάζονται τρόπους συγκάλυψης του προφανούς, διόδους εκτροπής της οργής των εξαπατημένων σε ανώδυνους για τους ίδιους διαύλους· και το προσφορότερο μέσον είναι η παλαιά, δοκιμασμένη στρατηγική όλων των κυριάρχων, το αποικιακό αξίωμα του διαίρει και βασίλευε. Χρειάζεται οι κοινωνικές ομάδες να στραφούν η μία εναντίον της άλλης, πρέπει να δουν σαν πραγματικό τους εχθρό τους συντρόφους τους στην εξαθλίωση, να αναλώσουν το δίκαιο μίσος τους για τους κυριάρχους σε πράξεις τυφλής αυτοκαταστροφής, ώστε οι ίδιοι αυτοί κυρίαρχοι να επανεμφανιστούν ως διαιτητές, νομιμοποιημένοι μόνο και μόνο από την καταστροφή που προκάλεσαν και στο όνομα της οποίας καλούνται να ενσκήψουν και πάλι κραταιοί με το φωτοστέφανο του σωτήρα.

Ιδού, λοιπόν, γιατί η βία κατά των μεταναστών και των ξένων δεν μπορεί, ούτε πρέπει, να ανακοπεί... Ιδού γιατί, ακόμη περισσότερο, οι άνθρωποι που για οιοσδήποτε λόγους συνέρρευσαν κάποτε σε αυτή τη χώρα, που μιλούν τη γλώσσα της κι έχουν γίνει οργανικό κομμάτι της παραγωγικής της ζωής, δεν

πρέπει ποτέ να γίνουν κανονικοί πολίτες με πλήρη δικαιώματα, πρέπει να κρατιούνται δέσμιοι σ' εκείνο το είδος περίβλεπτης διαφορετικότητας που μπορεί ανά πάσα στιγμή να χρησιμεύει ως κυματοθραύστης του λαϊκού μίσους· κι εκείνοι που έρχονται σωρηδόν από τις οδούς της απελπισίας να αιχμαλωτίζονται στον μη-τόπο των ευρωπαϊκών συνοριοφυλακών, ένα άμορφο, ζυμωμένο με δάκρυα και λάσπη ανθρώπινο απόθεμα το οποίο, τώρα που οι ειρκτές της αποκτηνωτικής μισθωτής σκλαβιάς έχουν πιθανότατα κορεστεί, χρησιμεύει κυρίως ως υλικό για περιστασιακές, τελετουργικές θυσίες.

Η μνήμη της Βαϊμάρης ας γίνει ακόμα μία φορά οδηγός μας. Όλ' αυτά τα έχουμε ξαναδεί. Όποτε ο καπιταλισμός περνάει δομική κρίση, ο ολοκληρωτισμός αναγγέλλεται επί θύραις – ο ολοκληρωτισμός, που δεν είναι άλλος από τον ίδιο τον καπιταλισμό στην ωμότερη, στην πιο μανιασμένη και απροκάλυπτη μορφή του· και όποτε οι ενδοτικές και διεφθαρμένες κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις αφήνουν, από αδυναμία ή από καιροσκοπική υστεροβουλία, κενά εξουσίας, οι πρώτοι που σπεύδουν να τα αναπληρώσουν είναι οι μελανοχίτωνες και τα Τάγματα Εφόδου. Αυτή είναι η ταυτότητα της ιστορικής στιγμής που διανύουμε, στην Ευρώπη, στην Ελλάδα, στην Αθήνα – ας μην έχει κανείς επ' αυτού αμφιβολία... Αυτό είναι που υπαγορεύει και τα καθήκοντα δράσης ενός συνειδητοποιημένου λαϊκού σώματος, όμως, αν υπάρχει τέτοιο. Υπό τέτοιας μορφής έκτακτες συνθήκες, η μόνη ελπίδα για την αυτοσυντήρηση της κοινωνίας είναι η ανάπτυξη λαϊκών δομών αντεξουσίας στο ίδιο αυτό κενό όπου βηματίζουν ανεμπόδιστα οι οργανωμένοι παρακρατικοί εγκληματίες. Αυτές οι μάζες που έκαναν με τόσο επιβλητικό τρόπο αισθητή την παρουσία τους στο Σύνταγμα, αναρωτιέμαι, θα μπορούσαν να διοχετεύσουν ένα κλάσμα της δύναμής του για την περιφρούρηση των συνοικιών της Αθήνας από τις παρακρατικές συμμορίες, για την προστασία των μεταναστών και των πιο ευάλωτων ομάδων από τα φασιστικά καρκινώματα και τους νόμιμους προστάτες τους, για την

προστασία της κοινωνίας από το θανατηφόρο δηλητήριο που την οδηγεί αργά ή γρήγορα να καταβροχθίσει τα ίδια της τα σπλάχνα;

Υστερόγραφο, 18 Ιουνίου 2011. Δύο ημέρες μετά το πολιτικό θρίλερ της 15^{ης} Ιουνίου, η οργανωτική επιτροπή του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ, ενός επιτυχημένου θεσμού που μπόρεσε να επιβιώσει και να ισχυροποιηθεί με συνεχή παρουσία επί μια δεκαπενταετία, δημοσιοποίησε την εξής ανακοίνωση:

«Οι πολιτικές εξελίξεις είναι πολύ σημαντικές. Οι αντιδράσεις στα οικονομικά μέτρα και το κίνημα των πλατειών κορυφώνονται σε όλη τη χώρα, η κυβέρνηση βρίσκεται σε αδιέξοδο και οι εξελίξεις είναι απρόβλεπτες και μπορεί να οδηγήσουν ακόμη και σε πτώση της κυβέρνησης.

Παρότι μέχρι πρόσφατα κινούμασταν προς την κανονική διεξαγωγή του φεστιβάλ, σήμερα φαίνεται αδύνατο τόσο για οργανωτικούς όσο και για πολιτικούς λόγους. Τις επόμενες ημέρες θα υπάρξει ο ανασχηματισμός και η ψήφιση του μεσοπρόθεσμου προγράμματος (Μνημόνιο 2). Αν οι αντιδράσεις κορυφωθούν, το φεστιβάλ, λόγω του εθελοντικού του χαρακτήρα θα έχει πρόβλημα και οργανωτικά, στο στήσιμο και τη λειτουργία του, αλλά και στη συμμετοχή οργανώσεων και επισκεπτών. Επίσης, επειδή το φεστιβάλ δεν δέχεται χορηγούς, το οικονομικό κόστος μιας αποτυχίας θα ήταν δεκάδες χιλιάδες ευρώ, που δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε.

Το φεστιβάλ αποτελεί έναν ετήσιο θεσμό του αντιρατσιστικού και μεταναστευτικού κινήματος που συγκεντρώνει και εκφράζει πολλές εκδοχές των κοινωνικών κινημάτων. Είμαστε για αυτό τμήμα του μαζικού κινήματος των πλατειών για πραγματική δημοκρατία και αλλαγή της πολιτικής του Μνημονίου και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Οποσδήποτε τα γεγονότα της χρονιάς σχετικά με το μεταναστευτικό ζήτημα, η άνοδος του ρατσισμού, το ρατσιστικό πογκρόμ του περασμένου Μαΐου και η απεργία πείνας των 300 μεταναστών χρειάζονται χώρο για συλλογική συζήτηση και την αναζήτηση απαντήσεων. Θέλουμε λοιπόν να μεταφέρουμε τη συζήτηση και τον προβληματισμό μας στον κόσμο των πλατειών. Θα προτείνουμε στη γενική συνέλευση της Πλατείας

Συντάγματος να οργανώσουμε μια συζήτηση με θέμα την οικονομική κρίση και τη μετανάστευση και ίσως άλλες εκδηλώσεις, με ομιλητές από το φεστιβάλ.

Όπως είπαμε και στη χτεσινή συνέλευση, το κοινωνικό κίνημα που μεγαλώνει και τα αποτελέσματά του είναι πολύ πιο σημαντικά για τις ζωές και το μέλλον όλων μας, ντόπιων και μεταναστών, από το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Φέτος πρέπει να αγωνιστούμε όλοι και όλες μαζί στο Σύνταγμα για να ακουστούν εκεί οι ιδέες μας για μια δίκαιη κοινωνία με ίσα δικαιώματα για όλους και όλες».

Οι μεταναστευτικές οργανώσεις, που ετοιμάζονταν πυρετωδώς για το Φεστιβάλ και πολλές βασίζονταν στις δραστηριότητές του για ένα πενιχρό έσοδο που θα κάλυπτε τρέχουσες ανάγκες τους, κεραυνοβολήθηκαν. Αν το πράγμα αποτελεί «ετήσιο θεσμό του αντιρατσιστικού και μεταναστευτικού κινήματος», δεν θα έπρεπε το τόσο σοβαρό ζήτημα της ματαίωσής του να συζητηθεί πρώτα πρώτα με τους ίδιους τους εκπροσώπους των μεταναστών; Η λήψη μιας τέτοιας απόφασης ερήμην τους, μ' ένα σκεπτικό που κατ'ουσίαν λέει ότι ο κόσμος έχει αλλού το μυαλό του τώρα για ν' ασχοληθεί με αυτό, ή ότι «εμείς» (η οργανωτική επιτροπή και το Δίκτυο) έχουμε αυτή τη στιγμή άλλες προτεραιότητες, τραυματίζει βάνανυσα τη στοιχειωδέστερη (αμεσο- ή εμμεσο-)δημοκρατική δεοντολογία και δημιουργεί σε πολλούς την ακόμη πιο αλγεινή εντύπωση ότι κάποιοι χρησιμοποιούν τους μετανάστες σαν απλό εργαλείο για να κάνουν οι ίδιοι πολιτική.

Ποια κίνηση τώρα μπορεί ν' αποσειεί τέτοιες υποψίες και να αποκαταστήσει τη δημοκρατική αξιοπιστία εκείνου του κομματιού της αριστεράς που προβάλλει ως υποστηρικτής των μεταναστών (η οποία θα έπρεπε μάλιστα να είναι πολύ πιο προσεκτική μετά τα τραυματικά γεγονότα της Νομικής και της Υπατίας); Η πρόσκληση των μεταναστών να συμμετάσχουν στο «κίνημα των πλατειών» μοιάζει σαν διορθωτική κίνηση απέναντι σ' ένα οφθαλμοφανές –και ήδη επισεσημασμένο– πρόβλημα, το ότι μετανάστες και ξένοι ήταν τραυματικά απόντες στη μεγάλη λαϊκή κινητοποίηση η οποία δεν είχε χώρο γι' αυτούς, και ίσως ακόμα δίνεται η εντύπωση

ότι απαντά, με κάποιον τρόπο, στη σύνδεση των δύο δραματικά αποκομμένων σκηνών της Αθήνας που επιχείρησα να κάνω στο παραπάνω άρθρο μου· απατηλά όμως... Διότι να πεις ότι «τα αποτελέσματα [του κοινωνικού κινήματος που μεγαλώνει] είναι πολύ πιο σημαντικά για τις ζωές και το μέλλον όλων μας» εγείρει το πιο ανησυχητικό ερώτημα: ποιος αξιολογεί τί είναι το πιο σημαντικό, και για ποιον; Σε τελευταία ανάλυση: ποιος μιλάει και ποιος αποφασίζει, κι εξ ονόματος τίνος;

Και ακολουθεί βέβαια μια σειρά πρακτικών ερωτημάτων. Ας πούμε: τούτη τη στιγμή που το βίαιο πογκρόμ εναντίον μεταναστών και ξένων είναι ακόμα νωπό, που οι περισσότεροι δεν τολμούν να κυκλοφορήσουν στους δρόμους από το φόβο της παρακρατικής βίας, η εξαφάνιση ενός από τους ελάχιστους χώρους που ήταν γι' αυτούς μια νησίδα αναπνοής, μια μήτρα εν μέσω ενός περιβάλλοντος περισσότερο ή λιγότερο εχθρικού, στο πλαίσιο της οποίας μπορούσαν να αναδιεκδικήσουν τη φιμωμένη τους έκφραση μ' ένα υπολογίσιμο αίσθημα ασφάλειας και, άρα, αυτοπεποίθησης και αξιοπρέπειας, δεν υπάρχει ο κίνδυνος να εκληφθεί αυτό σαν μια νίκη των διωκτών τους; Σαν οπισθοχώρηση του αντιρατσιστικού κινήματος υπό την πίεση της νεοφασιστικής βίας; Μπορεί η σποραδική εμφάνιση κάποιων μεταναστών στις πλατείες να αναπληρώσει μια τέτοια απώλεια; Στο κάτω κάτω, γιατί να μη γίνουν και τα δύο; Και προπαντός, εάν υποθέσουμε ότι κάποιοι υπερνικήσουν τους δισταγμούς και την εύλογη δυσπιστία και ανταποκριθούν στο κάλεσμα, ποιος θα εγγυηθεί την ασφάλειά τους; Η σύνθεση της «πλατείας Συντάγματος» (ήδη, για να μην πάμε πιο περιφερειακά) δεν είναι καθόλου καθησυχαστική απ' αυτή την άποψη. Δεν θα έπρεπε να έχουν προηγηθεί διεργασίες, ούτως ή άλλως επείγουσες, στην κατεύθυνση αυτού το οποίο ως μου επιτραπεί να ξαναπώ –ελλείψει καλύτερου όρου– αποκρυσταλλωμένων μορφών αντεξουσίας;

Παρεμπιπτόντως, αυτή η βεβιασμένη ανακοίνωση τείνει, ταυτόχρονα, να υποτιμάει και να υπερτιμάει τα όσα έγιναν στο Σύνταγμα. Να πούμε «οι εξελίξεις [...] μπορεί να οδηγήσουν ακόμη και σε πτώση της κυβέρνησης» σημαίνει ότι δεν έγινε αντιληπτό

πως μία κυβέρνηση ήδη έπεσε. Εκείνο που στην πραγματικότητα συνέβη στις 15 Ιουνίου ήταν ότι η «πλατεία Συντάγματος» έριξε μια κυβέρνηση – και μόνο επειδή δεν φάνηκε καμία απολύτως συντεταγμένη πολιτική δύναμη να καταλάβει το κενό εξουσίας που δημιουργήθηκε, οι προστάτες της στο εξωτερικό και στο εσωτερικό της χώρας την ξανάστησαν όρθια με τεχνητά υποστυλώματα... Είναι μαρτυρία βεβαίως της δύναμης που μπόρεσε να συγκεντρώσει, με τον όγκο και την επιμονή του, αυτό το ετερόκλητο πλήθος το κινητοποιημένο από τη βουβή ανάγκη· αν ωστόσο τ' αποτελέσματά της ξεπέρασαν τις ίδιες τις προσδοκίες του (πράγμα που αναρωτιέται κανείς αν κατάλαβε), είναι όχι εξαιτίας αυτού που έκανε αλλά εξαιτίας εκείνου που φάνηκε ότι ήταν ικανό να κάνει: κυριολεκτικά, δηλαδή, με τη σκιά του... Αν αυτό γίνει κατανοητό στην πλήρη του σημασία, όμως, δεν αφήνει καθόλου περιθώρια για επιπόλαιους πανηγυρικούς. Το «κίνημα των πλατειών» είναι πάρα πολύ σημαντικό, σαν υπόσχεση ή απειλή (αναλόγως του από ποια σκοπιά το βλέπει κάποιος) – για κάτι, δηλαδή, που ακόμα δεν είναι. Και αυτό σημαίνει ότι, κυριολεκτικά, κρέμεται από μια κλωστή: η επίγνωση του χάσματος που το χωρίζει από την ίδια του τη δυνατότητα θα πρέπει να είναι το πρώτο του μέλημα· τώρα που είδε τι μπορεί να κάνει, οφείλει να αναλογιστεί σοβαρά τι δεν είναι ακόμα ικανό να κάνει.

Η «άμεση δημοκρατία» είναι εύκολο σύνθημα και αρέσει σε όλους, αλλά το κενό που ξανάστησε στα πόδια της μια κυβέρνηση κλινικώς νεκρή δείχνει ότι κανένας δεν ξέρει πώς να ενεργήσει μετά από εκείνο που είναι μόνο η ελάχιστη, αρνητική προϋπόθεσή της: μια γενικευμένη, συντριπτική κρίση αντιπροσώπευσης. Και, αν μου επιτρέπεται να πω, το συμβάν με το αντιρατσιστικό φεστιβάλ δείχνει πως η κρίση αντιπροσώπευσης δεν είναι πρόβλημα μόνο της μείζονος πολιτικής, του υπάρχοντος και ραγδαία σηπόμενου κοινοβουλευτικού συστήματος – αντανακλάται συμμετρικά και αναπαράγεται στο εσωτερικό του λεγόμενου ανταγωνιστικού κινήματος, στις μικροδομές εξουσίας των «αποκάτω».

Από την οικονομία της κρίσης στις ρωγμές ελευθερίας

David Harvey

«Σίγουρα, υπάρχει ταξικός πόλεμος, αλλά η δική μου τάξη, των πλουσίων, είναι αυτή που κάνει τον πόλεμο, και προς το παρόν κερδίζουμε.»

Warren Buffett – *The Sage of Omaha*

Οι ψύχραιμοι αναλυτές γνωρίζουν από καιρό ότι τα άτομα-καπιταλιστές, λειτουργώντας για το συμφέρον τους έχουν την τάση να συμπεριφέρονται έτσι, ώστε να οδηγούν συλλογικά τον καπιταλισμό βαθύτερα σε κρίση. Το ίδιο μπορούμε να πούμε για τα διάφορα συντεχνιακά συμφέροντα που δεσπόζουν περιοδικά στην πολιτική και οικονομική σκηνή: οι τραπεζίτες και οι χρηματιστές που διψούν για μπόνους και ρυθμίζουν πολιτικές σε Ουάσινγκτον και Λονδίνο, η αναγεννημένη τάξη των εισοδηματιών που αποσπούν ενοίκια όχι μόνο από τον έλεγχο της γης, της ιδιοκτησίας και των πόρων αλλά και από τα πνευματικά δικαιώματα, οι μεγάλοι έμποροι, σαν το Wal Mart και το Ikea, που δεσμεύουν απόλυτα τους παραγωγούς στο σχεδιασμό τους καθιστώντας τους υποχείρια στα ανταγωνιστικά τους παιχνίδια. Τα άτομα και οι συντεχνίες που επιδιώκουν τα δικά τους συμφέροντα σχεδόν πάντα απέτυχαν να διαμορφώσουν μια συνεκτική πολιτική ατζέντα για να σταθεροποιήσουν, πόσο μάλλον να αναζωογονήσουν, ένα καταρρέον καπιταλιστικό σύστημα. Φαίνεται παντού ότι αυτό συμβαίνει και τώρα. Πώς αλλιώς θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε την τεράστια οικονομική υποστήριξη που δίνεται από τους πλουσιότερους καπιταλιστές και τις πανίσχυρες

συντεχνίες της οικονομίας και των μίντια στις φαύλες πολιτικές του κινήματος Tea Party στις ΗΠΑ;

Ακόμη πιο προβληματικός είναι ο ενδοκρατικός ανταγωνισμός για πλούτο και εξουσία, καθώς και ο σχηματισμός εξουσιαστικών συμμαχιών, ειδικά επειδή τα κράτη διεκδικούν και σε κάποιο βαθμό διατηρούν, είτε μεμονωμένα είτε συλλογικά (μέσω συμμαχιών σαν το NATO), το μονοπώλιο στην άσκηση της βίας. Ο πολιτικο-στρατιωτικός κόσμος πολύ συχνά μεγεθύνει παρά αμβλύνει τις εσωτερικές αντιφάσεις της συσσώρευσης κεφαλαίου βλάπτοντας όλους εκτός από τους πλούσιους και ισχυρούς. Αυτοί οι κίνδυνοι έχουν αναγνωριστεί εδώ και καιρό. Όπως σημείωσε ο βρετανός οικονομολόγος William Thompson το 1824: «Μπροστά στη διατήρηση αυτής της συγκεκριμένης κατανομής (πλούτου), η διαρκής δυστυχία ή ευτυχία όλης της ανθρώπινης φυλής θεωρήθηκε ανάξια λόγου. Η διαιώνιση των επιτευγμάτων της εξουσίας, της απάτης και της τύχης έχει αποκαλεστεί σταθερότητα, και για τη στήριξη αυτής της πλαστής σταθερότητας έχουν θυσιαστεί αδυσώπητα όλες οι παραγωγικές δυνατότητες της ανθρώπινης φυλής.» Εκεί οδηγούν ακριβώς η πλαστή σταθερότητα της λιτότητας και η πλαστή σταθερότητα της ατέρμονης αθροιστικής ανάπτυξης.

Αυτό που συγκράτησε αυτές τις ασυνάρτητες καπιταλιστικές πολιτικές στο παρελθόν ήταν οι μαζικοί αγώνες των καταπιεσμένων και των εκδιωγμένων, των εργατών ενάντια στους καπιταλιστές, των πολιτών ενάντια στους εισοδηματίες και τους αρπακτικούς εμπόρους, ολόκληρων πληθυσμών ενάντια στη συχνά βίαιη ληστεία από τους αποικιοκράτες και ιμπεριαλιστές, μαζί με τους πιο ασαφείς αλλά όχι λιγότερο σημαντικούς αγώνες για δικαιοσύνη, δικαιώματα και μια πιο ηθική και δημοκρατική κοινωνική οργάνωση. Τα τελευταία σαράντα χρόνια, οι οργανωμένες δομές τέτοιας αντίστασης στην εκβαρβαριστική λειτουργία του κεφαλαίου έχουν διαλυθεί, αφήνοντας πίσω ένα περίεργο μείγμα παλιών και νέων θεσμών, σαν αυτούς που περιέγραψα στο τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου "Enigma", που δυσκολεύονται να αρθρώσουν μια συνεκτική αντίθεση ή ένα

συνεκτικό εναλλακτικό πρόγραμμα. Αυτή είναι μια κατάσταση που προμηνύει το κακό τόσο για το κεφάλαιο όσο και για τους ανθρώπους. Οδηγεί σε πολιτικές του στυλ «μετά από μένα ο κατακλυσμός», με τις οποίες οι πλούσιοι φαντασιώνονται ότι μπορούν να επιπλέουν ασφαλώς στις πάνοπλες και πολυτελείς κιβωτούς τους (μήπως αυτό δείχνει η παγκόσμια αρπαγή γης;), αφήνοντας όλους εμάς τους υπόλοιπους να αντιμετωπίσουμε τον κατακλυσμό. Αλλά, τώρα πλέον, οι πλούσιοι δεν μπορούν να ελπίζουν ότι θα επιπλέουν πάνω από τον κόσμο όπως τον διαμόρφωσε το κεφάλαιο, γιατί τώρα δεν υπάρχει κυριολεκτικά μέρος να κρυφτούν.

Μένει να δούμε αν ένα άλλο είδος θεσμών μπορεί να συνδημιουργηθεί στην εποχή μας για να σώσουν το κεφάλαιο από τον εαυτό του και ν' αποτρέψουν το αποτέλεσμα που προέβλεψε ο Τόμπσον. Αλλά ακόμη κι αν μπορούν να δημιουργηθούν τέτοιοι θεσμοί, δεν αρκεί να φαίνονται πολύ διαφορετικοί από αυτούς που έκαναν πολιτική στο παρελθόν. Δεν αρκεί να επιδιώκουν έναν πιο πολιτισμένο καπιταλισμό. Θα χρειαστεί να εγκαταλείψουν την κιχωτική αναζήτηση ενός καπιταλισμού ηθικού και δίκαιου. Το πρόβλημα της ατέρμονης αθροιστικής ανάπτυξης μέσω της ατέρμονης συσσώρευσης κεφαλαίου διογκώνεται όσο περνάει ο καιρός. Πρέπει ν' αντιμετωπιστεί.

Από αυτήν τη μακροπρόθεσμη προοπτική, το κίνητρο να ενισχύσουμε την ανάπτυξη στην Ανατολική και Νότια Ασία, όπως και σε άλλες περιοχές, σαν τα πλούσια κράτη του Κόλπου, δημιουργώντας μια υπερβολική εκδοχή του αμερικάνικου τρόπου ζωής («οδήγησε για να είσαι ζωντανός και ψώνισε μέχρι να πέσεις κάτω»), είναι προφανώς λάθος. Η παγκόσμια αρπαγή της γης που συμβαίνει σήμερα είναι απόδειξη αυτού του λάθους στην πράξη. Και ενώ μπορεί να φαίνεται περιέργως σωστό, σε σχέση με τις μακροπρόθεσμες ανάγκες, να καταδικάσουμε τους εαυτούς μας στη Βόρεια Αμερική και την Ευρώπη σε χαμηλή ανάπτυξη και διαρκή λιτότητα, αυτό ισχύει μόνο αν θέλουμε να υπερασπίσουμε τα προνόμια της πλουτοκρατίας, αλλά δεν οδηγεί πουθενά αν θέλουμε ν' αντικαταστήσουμε την αδιέξοδη διαρκή ανάπτυξη με

τις άπειρες πιθανότητες ανάπτυξης των ανθρώπινων δυνατοτήτων.

Η βραχυπρόθεσμη έκρηξη της καπιταλιστικής ανάπτυξης στις αναδυόμενες αγορές, από την Ανατολική και Νότια Ασία μέχρι τη Λατινική Αμερική, μπορεί να βοηθήσει στην ανακατανομή του παγκόσμιου πλούτου και δύναμης, κι έτσι να δημιουργήσει μια πιο υγιή και ισότιμη βάση για την επίτευξη μιας πιο λογικά οργανωμένης παγκόσμιας οικονομίας. Αλλά ο πλούτος που παράγεται κατανέμεται άνισα. Λέγεται ότι η Ινδία πηγαίνει καλά οικονομικά, επειδή έχει ανάπτυξη 7%. Αυτό σημαίνει ότι ο αριθμός των δισεκατομμυριούχων εκτοξεύτηκε από 26 το 2007 σε 69 το 2010. Και στην Κίνα συμβαίνει το ίδιο. Παρόλο που είναι δύσκολο να έχουμε ακριβή στοιχεία, υπάρχουν σήμερα πιθανώς περισσότεροι δισεκατομμυριούχοι στην Κίνα απ' οπουδήποτε στην κόσμο και είναι διατεθειμένοι να εφαρμόσουν πλουτοκρατικές πολιτικές όπως όλοι. Η βραχυπρόθεσμη αναγέννηση της ανάπτυξης ενάντια στην επεκτεινόμενη φτώχεια μπορεί, φυσικά, να μας δώσει χρόνο για πιο μακροπρόθεσμες λύσεις, για να επεξεργαστούμε τον τρόπο μετάβασης. Αλλά ο χρόνος που κερδίζουμε είναι χρήσιμος μόνο αν τον χρησιμοποιήσουμε σωστά, και για τους πλουτοκράτες όλοι ξέρουμε τι σημαίνει «να χρησιμοποιήσουμε σωστά».

Πρέπει να βρεθεί μια εναλλακτική. Και εδώ γίνεται κρίσιμη η ανάδυση ενός παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος, όχι μόνο ν' αναχαιτίσει το κύμα των αυτοκαταστροφικών καπιταλιστικών συμπεριφορών (το οποίο από μόνο του είναι σπουδαίο επίτευγμα), αλλά και για να οργανωθούμε πάλι, να αρχίσουμε να χτίζουμε νέες οργανωτικές φόρμες, τράπεζες γνώσεων και θεωρητικά σχήματα, νέες τεχνολογίες, συστήματα παραγωγής και κατανάλωσης, ενώ πειραματιζόμαστε με νέες δομές θεσμών, κοινωνικών και φυσικών σχέσεων, με τον επανασχεδιασμό της αυξανόμενα αστικοποιημένης καθημερινής ζωής. Ενώ το κεφάλαιο μας έχει προσφέρει αφθονία μέσων για να προσεγγίσουμε το στόχο της αντικαπιταλιστικής μετάβασης, οι καπιταλιστές θα κάνουν ό,τι είναι δυνατό για να αποτρέψουν αυτή τη μετάβαση, όσο επιτακτικές κι αν είναι οι συνθήκες. Ωστόσο, το καθήκον της

μετάβασης το έχουμε εμείς, όχι οι πλουτοκράτες. Όπως συμβούλεψε κάποτε ο Σαίξπηρ: «Το σφάλμα... δεν βρίσκεται στ' αστέρια αλλά σ' εμάς που υποτασσόμαστε.» Αυτή τη στιγμή, όπως πιστεύει ο Warren Buffett, η τάξη του κερδίζει. Το άμεσο καθήκον μας είναι να τον βγάλουμε λάθος.

Ο **David Harvey** είναι καθηγητής Γεωγραφίας και Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο της Ν. Υόρκης (CUNY). Είναι ένας από τους κορυφαίους ριζοσπάστες θεωρητικούς με διεθνές κύρος και ανάμεσα στους 20 πιο επιφανείς συγγραφείς στις ανθρωπιστικές επιστήμες. Το έργο του έχει παίξει πρωταρχικό ρόλο στην γενικότερη συζήτηση για κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα και είναι βασικός υπερασπιστής του «δικαιώματος στην πόλη». Στα ελληνικά κυκλοφορούν τα βιβλία του: «Η κατάσταση της μετανεωτερικότητας», «Νεοφιλελευθερισμός: Ιστορία και παρόν», «Ο νέος ιμπεριαλισμός».

Απόσπασμα από την ομιλία του στο B-Fest, 28 Μαΐου 2011

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 1

«Εμείς» του Γιεβγκιένι Ζαμιάτιν – Εκδόσεις Εξάρχεια

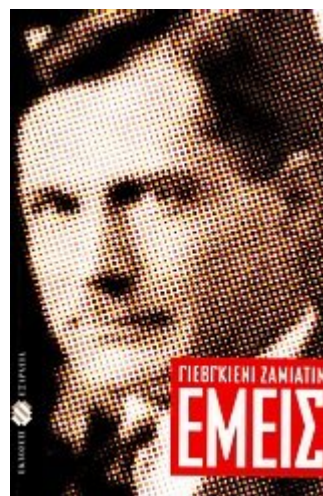
Φιλήμονας Πατσάκης

Ήξερα ότι ήταν ο καμβάς του «1984» του Όργουελ, ήξερα ότι εφόσον γράφτηκε το 1927 ήταν, στην ουσία, ένα έργο πρόβλεψης του κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού και ουσιαστικής αποτύπωσης των προσωπικών διαψεύσεων του συγγραφέα, αλλά δεν ήξερα ότι θα διάβαζα ένα κείμενο σημαντικής λογοτεχνικής αξίας. Υπερβαίνει

πολλά στερεότυπα και όπως κάθε καλό βιβλίο παράγει πολλαπλές αναγνώσεις και δημιουργεί ερωτήματα αναστοχασμού. Ελευθερία, αγάπη, πανοπτικό, ευτυχία, ταύτιση ατόμου-κράτους, ρομαντισμός, μηχανιστικός ορθολογισμός, η ιδεολογία της προόδου, η θεοποίηση της ιστορίας, η απόδειξη της αποτυχίας του μαρξισμού ως ιδεολογικού σώματος, όλα σε ένα λογοτεχνικό έργο ποιητικής ομορφιάς.

Ο Ζαμιάτιν δεν υπηρετεί απλώς μια ιδέα αλλά δημιουργεί ένα παλλόμενο λογοτεχνικό σύνολο. Όταν λέει ότι η λογοτεχνία δεν μπορεί να είναι έργο φιλόπων και αξιόπιστων αξιωματούχων αλλά τρελών, ερημιτών, αιρετικών οραματιστών, επαναστατών και σκεπτικιστών, δεν εκδηλώνει απλώς μια δικαιολογημένη πικρία για τη λογοκρισία αλλά παίρνει θέση. Μια θέση που συμπαρασύρει το σύνολο της θεωρίας της λογοτεχνίας. Πέρα από την εμπορευματοποίηση της γραφής και την επιστημονικοποίηση του επαγγέλματος του συγγραφέα, εμείς θέλουμε να κάνουμε μια άλλη προσέγγιση. Να δούμε μέσα από τις σελίδες των έργων να αναδύεται μια διττή ελευθερία, η ελευθερία του έργου από τις επιδιώξεις του συγγραφέα και η ελευθερία των φωνών των ηρώων του βιβλίου από το εξουσιαστικό πλαίσιο κάθε εποχής. Ενώ σήμερα επενδύονται πολλά στην ανάγκη η λογοτεχνία να γίνει το όχημα κατασκευής ταυτοτήτων σε μια διευρυμένη παθητικότητα, εμείς καλούμαστε να ασχοληθούμε με ό,τι δραπετεύει από αυτές τις δομές και με ό,τι ανιχνεύει άλλους δρόμους.

Εδώ ο Ζαμιάτιν κάνει κάτι υπέροχο. Το βιβλίο του ξεκινά με τη γραφή. Ο ήρώας του, ο D-503, αποτυπώνει τα πάντα σε ένα ημερολόγιο. Αυτό από μόνο του συνιστά μια έξοδο ιδιωτικότητας στο ασφυκτικό πλαίσιο που ζει. Η γραφή είναι μια πράξη έκφρασης μιας εσωτερικής αναζήτησης, μια έκφραση της μοναξιάς. Ο Όργουελ βλέποντάς το αυτό πιο έντονα, θα πει στο «1984», δανειζόμενος το εύρημα του Ζαμιάτιν, ότι η γραφή είναι παράνομη. Όσο για την υπόθεση, σας είναι εν πολλοίς γνωστή. Το Μονοκράτος, ο

ασφυκτικός έλεγχος επί της ζωής, μια ζωή διαρκώς διάφανη, η καθυπόταξη του διαφορετικού μέσω της ποινικοποίησής του, η διαρκής αναπαραγωγή της συναίνεσης με βάση το φόβο. Ο Ζαμιάτιν οριοθετεί ένα «εκτός» με βάση ένα τείχος, ένα τείχος που διαχωρίζει την κοινωνία από κάθε έννοια του φυσικού. «Οι τοίχοι, οι τοίχοι είναι η βάση καθετί ανθρώπινου».

Ο Ζαμιάτιν δεν κάνει κριτική σε κάποιο καθεστώς αλλά σε αρχές και μορφές οργάνωσης που καταργούν την ελευθερία στο όνομα μιας ιστορικής αναγκαιότητας. Κάνει μια συνολική κριτική στις κοινωνίες ελέγχου, τοποθετεί εκ νέου την ελευθερία στο πλευρό της ευτυχίας, ταυτίζει την ανάγκη για αλήθεια της επιστήμης στο πλαίσιο των θρησκευτικών δογμάτων και επανεξετάζει την παραγωγή της ατομικότητας ως πολιτική πράξη. Τα έργα των Ζαμιάτιν, Όργουελ, Χάξλεϋ, Λε Γκεν, Σπίνραντ, αποτελούν μια επιτομή δυστοπιών απορρόφησης του ατόμου από το μεγαμηχανισμό του κράτους, απώλειας της ελευθερίας προς όφελος μιας απρόσωπης εκπροσώπησης, της απονέκρωσης της συνείδησης μέσω ενός συγκινησιακού συμβολισμού και τέλος της πανταχού παρούσας τεχνολογίας ως μέσον διασφάλισης της ιεραρχίας και της επιβολής της ομοιογένειας.

Ο Ζαμιάτιν χλευάζει την ταύτιση ευτυχίας και επιβίωσης και αναρωτιέται αν μετά το τέλος της πείνας έχει έρθει η σειρά της αγάπης. Άραγε, γιατί το σύνολο των δυστοπιών αναφέρονται στον κομμουνισμό; Διότι ο υλιστικός αυτός μεσσιανισμός, οδήγησε στη θεοποίηση της ιστορικής ροής και εξοβέλισε τον άνθρωπο από τη δράση συντρίβοντάς τον. **Οι ουτοπίες υπέθεταν ότι τα συμφέροντα του ανθρώπου και του κράτους συμπίπτουν και ότι είναι αδιανόητη η μεταξύ τους σύγκρουση. Οι ουτοπίες ξέχασαν ότι η κοινωνία είναι ένας ζωντανός οργανισμός και ότι η οργάνωσή της πρέπει να είναι έκφραση ζωής και ελευθερίας και όχι αδυσώπητη δομή.** Η οργάνωση της κοινωνίας είναι μια πολιτική έκφραση των δυνατοτήτων της. Λέει κάπου ο D-503: «κάποιος να τους πει μια για πάντα τι είναι ευτυχία και έπειτα να τους αλυσσοδέσει σε αυτήν». Ο Ζαμιάτιν ορίζει τα ερωτήματα που η σημερινή κοινωνία αγωνιστικά αναζητά.

Ομοκανονικότητα και Ετεροκανονικότητα: Όψεις του Ίδιου Νομίσματος

Χατζηπιέρας Μάρκος

Μεταξύ της ομοκανονικότητας και της ετεροκανονικότητας η κοινή συνισταμένη είναι ο όρος «κανονικότητα». Κανονικότητα αναφορικά, τόσο μέσα στα πλαίσια των ετεροσεξουαλικών, όσο και των lgbt.

Τι είναι όμως αυτό το οποίο ορίζουμε ως κανονικότητα; Η «κανονικότητα» εννοιολογικά, προέρχεται από την λέξη «κανόνας», ο οποίος θεωρείτο από τους αρχαίους το όργανο για την χάραξη ευθειών γραμμών και συγκεκριμένα η χρησιμότητά του ήταν η οριοθέτηση των γεωτεμαχίων, ή αλλιώς η χάραξη συνόρων μεταξύ των περιουσιακών ακινήτων.

Αυτό που λέμε μέχρι σήμερα «κανόνας», είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με αυτό που ονομάζουμε «κανόνα δικαίου». Το «δίκαιο» από την πλευρά του προέρχεται από την σανσκριτική ρίζα «dic», που σημαίνει δείχνω και συγκεκριμένα δείχνω τον τρόπο για να γίνει κάτι. Ποιος όμως είναι αυτός που μας δείχνει τον τρόπο για να κάνουμε οτιδήποτε;

Συνήθως ό,τι κάνουμε στην ζωή είναι απόρροια μιας συνήθειας. Μια συνήθεια, που είτε αναπαράγουμε χωρίς να ξέρουμε και εμείς από πού πηγάζει, είτε μας μαθαίνουν εθιμοτυπικά. Εξ ου λοιπόν και το «έθιμο», δηλαδή αυτό που είθισται να γίνεται, ή αλλιώς το «ήθος» ή η «ηθική», που δεν πρέπει να παραβαίνουμε.

Από την άλλη το Κράτος παίζει τον δικό του ρόλο. «Κράτος» εννοιολογικά σημαίνει την επιβολή του κραταιού, γι' αυτό και είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις επιλογές της πατριαρχίας και του καπιταλισμού.

«Κανόνας», «δίκαιο», «ηθική» και «κράτος», όλα μαζί δημιουργούν αυτό που στο σύνολό του ονομάζουμε «νόμο». Ο «νόμος» από την πλευρά του προέρχεται από την ρίζα «νεμ» και εννοιολογικά σημαίνει νέμω, μοιράζω, τηρώ το έθιμο, κρίνω, νομίζω, νόμισμα, διανέμω, Νέμεσις, θυμός των θεών κ.α.. Πανσπερμία εννοιών πίσω από μία και μόνο λέξη, η οποία αφορά όλα όσα κάνουμε στην καθημερινότητά μας, από την οικονομία μέχρι την σεξουαλικότητα.

Όλα τα προαναφερόμενα, προβλέπονται στους Κώδικες και του σύγχρονου Δικαίου. Ποια είναι όμως η σύνδεσή τους με την ομοκανονικότητα και την ετεροκανονικότητα; Προβλέπονται τόσο στο Οικογενειακό Δίκαιο, όσο και στο Κληρονομικό Δίκαιο. Είναι επιβολές του Κράτους, τόσο ως προς το πώς θα πρέπει να δημιουργήσουμε οικογένεια, όσο και ως προς το πώς πρέπει να διανείμουμε στους κατιόντες την ατομική μας ιδιοκτησία.

Μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία η φυσική ζωή αρχίζει να εμπερικλείεται στους μηχανισμούς και τους υπολογισμούς ενός πλέγματος εξουσιών και η πολιτική να μεταμορφώνεται σε βιοπολιτική, με εργαλείο τον πειθαρχικό έλεγχο. Η πειθαρχία είναι ο φράχτης και ο έλεγχος είναι ο κανόνας που μετράει τα όρια αυτού του φράχτη. Τα όρια που μετράνε τις ζωές, με όρους κανονικότητας. Τι εμπερικλείεται μέσα στο κτήμα της κρατούσας εξουσίας και τι αποκλείεται. Όλα τα υπόλοιπα έχουν να κάνουν είτε με συντηρητικούς συσχετισμούς, είτε με όρους αποικιοποίησης της καθημερινής ζωής.

Η νεωτερική δημοκρατία έχει αποδείξει αυτές τις ιμπεριαλιστικές της διαθέσεις. Στην εποχή του καπιταλισμού το οικογενειακό και το κληρονομικό δίκαιο θα μπορούσαν να χωρέσουν την ομοφυλοφιλία, αρκεί να ζυγιαστεί στην οικονομική πλάστιγγα και να βρεθεί συμφέρουσα. Έτσι ένα gay pride μπορεί

να λάβει χώρα στους δρόμους της Αθήνας αρκεί να μην έχει τίποτα ιδιαίτερα ριζοσπαστικό να πει και η ριζοσπαστικότητα εδώ έγκειται στο να ψελλίσει έστω έναν λόγο ενάντια στον θεσμό της οικογένειας, έτσι όπως έχει επιβληθεί στις κοινωνίες εδώ και αιώνες. Αντιθέτως η συστημική lgbt πολιτική όχι μόνο δεν ορθώνει το ανάστημα, της ούτως ή άλλως επαναστατικότητας που εμπεριέχει το δικαίωμα στην διαφορετικότητα, αλλά αντιθέτως επιζητά διακαώς να μετρηθεί στα όρια της κανονικότητας. Το ζήτημα των πολιτικών γάμων από τη μία φανέρωσε την πλήρη αδυναμία του θεσμικού lgbt κινήματος και από την άλλη πρόδωσε το άγχος της ταυτοτικής αναγνώρισης και εγκόλπωσης στο σύστημα.

Το σύνθημα «Είμαστε παντού» κάθε άλλο παρά επαναστατικό ακούγεται κάτω από αυτές τις συνθήκες. Ηχεί περισσότερο σαν αξίωση περιχαράκωσης παρά υπερηφάνειας. Αξίωση των lgbt να είναι ισότιμα μέλη του συστήματος εξουσίας όπως κάθε ετεροκανονικός. Δικαίωμα να είναι Δήμαρχοι, Βουλευτές, τηλεστάρ... Το πρόταγμα τους καταλήγει να είναι, πως η αλλοτρίωση, δεν πρέπει να γνωρίζει φύλα και σεξουαλικότητες. Άλλωστε πίσω από το lgbt αναδύεται μια ολόκληρη πασαρέλα χρημάτων. Από το γκάζι και το κολωνάκι μέχρι τους χορηγούς του pride, ο καπιταλισμός αναγνωρίζει τον εαυτό του στην κατανάλωση της ομοφυλοφιλικής διαφορετικότητας. Με τέτοιους όρους όλα μπορούν να μπουν στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης. Ο εξουσιαστικός μηχανισμός ζητά να ομολογήσουμε μια ταυτότητα για να μας ταξινομήσει και να μας κατευθύνει.

Σημασία σήμερα δεν έχει αν θα νομιμοποιηθούν οι γάμοι μεταξύ ομόφυλων, τη στιγμή που θα έπρεπε να κουβεντιάζουμε για την de jure κατάργηση του γάμου αυτού καθ' αυτού, αλλά η τάση υποτακτικότητας από ένα κομμάτι της κοινωνίας, που εν τη γεννέσει του μπορεί να χαρακτηριστεί επαναστατικό. Την υποχωρητικότητα δηλαδή μίας μερίδας του lgbt κινήματος, που στο διηνεκές συγκρουόταν με την πατριαρχία, για να φτάσει σήμερα να ξεβρακώνεται στον καπιταλισμό. Σημασία δεν έχει αν θα αναγνωριστεί η σύζευξη μέσω του πολιτικού γάμου ή του

συμφώνου ελεύθερης συμβίωσης, τόσο για τα ομόφυλα όσο και για τα ετερόφυλα ζευγάρια, αλλά γιατί επιτρέπεται σήμερα στα υπολείμματα της πατριαρχίας να μπαίνουν μέσω του οικογενειακού Δικαίου, στις κρεβατοκάμαρές μας.

Το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης πρωτοπαρουσιάζεται το 1936 στον Ισπανικό Εμφύλιο, όταν μανάδες αναρχικών, αγωνιούσαν να μην διακορευτούν οι κόρες τους. Το σύμφωνο θεσπίστηκε από την CNT, ως αντιστάθμισμα απέναντι στην εξουσία της εκκλησίας και των Δημάρχων. Η αντιεξουσιαστική αυτή λογική στέκεται απέναντι στην εξουσία, όχι ως «αντι» αντίθεση, αλλά ως «αντι» αντιπρόταση στον θεσμό του γάμου. Ακόμα και ως τέτοια, παρουσιάζεται πιο ειλικρινής μπροστά στο σημερινό σύμφωνο αλλοτρίωσης, έτσι όπως τουλάχιστον πρωτοπαρουσιάστηκε στα ελληνικά δικαιοκρατικά χρονικά γεμάτο ασάφειες και επιτηδευμένες ελλείψεις.

Ωστόσο η ανάγκη ίσων δικαιωμάτων από το κάθε πρόσωπο μέσα στην κοινωνία είναι επιτακτικής σημασίας και θεωρείται αφέλεια να προσπερνιούνται μείζονα τέτοια ζητήματα με την ελαφρότητα ουτοπικών οραμάτων. Όλοι και όλες πρέπει να έχουν ίσα δικαιώματα ακόμα και στην αλλοτρίωση, αρκεί αυτό να λειτουργεί χειραφετησιακά, να δίνει δηλαδή την δυνατότητα στο υποκείμενο να ζει αυτόνομα και να διδάσκεται από τις εμπειρίες του. Να συνειδητοποιεί την επιλογή της επιλογής του και να απεγκλωβίζεται από το πειθήνιο σώμα. Αυτός είναι ο δρόμος για να ξεπεράσουμε το στάδιο της ανωριμότητας και να εισέλθουμε σε αυτό της ωριμότητας.

Ο δρόμος είναι μακρύς και σίγουρα όχι στρωμένος με ροδοπέταλα, από τη στιγμή που η ετεροκανονικότητα της ματσίλας και της ομοφοβίας υποβόσκει σε έστω και μια μικρή μερίδα του ελευθεριακού κινήματος. Όπως έγραφε ο αναρχικός Φίλλιπος Κυρίτσης ήδη από τα '80 στο περιοδικό «Κράξιμο», παραθέτω: «... οι περισσότεροι από αυτούς που θεωρούν τους εαυτούς τους επαναστατημένους, πιστεύουν ότι ανδρισμός και επαναστατικότητα είναι, λίγο – πολύ, ταυτόσημα. Εγκλωβισμένοι όλοι τους μέσα στην εικόνα που το κράτος προωθεί για τον επαναστάτη, δεν

είναι πολλές φορές σε θέση ούτε καν να υποψιαστούν ότι σκέπτονται με τον ίδιο τρόπο και μιλάνε την ίδια γλώσσα με το κράτος...».

Η ποιμαντική και στρατιωτική καθοδήγηση του πλήθους από εξουσιαστικά διευθυντήρια παρεμποδίζει την εκδίπλωση της αυτόνομης πράξης. Όσο συνεχίζεται η ποδηγέτηση της κοινωνίας μέσα από το Οικογενειακό και Κληρονομικό Δίκαιο μικροαστικής κοπής, τόσο αναστέλλεται η ανάπτυξη του ενεργού αυτοκαθορισμού.

Η επανάσταση δεν μπορεί να ξεκινήσει μόνο από την εργατική τάξη, ούτε να τελειώσει με την επικράτηση ενός «προοδευτικού» κόμματος, αλλά από την λύση των προβλημάτων σε καθημερινή βάση, έτσι όπως τα θέτουν οι γυναίκες, οι lgbt, οι οικολόγοι και κάθε είδους αποκαλούμενη μειονότητα, στο ατελείωτο ψηφιδωτό του κοινωνικού συνόλου. Η συνειδητοποίηση κάθε ομάδας και ατόμου ξεχωριστά ξεκινά από μία πάλη ενάντια στις κυρίαρχες ιδέες οι οποίες εσωτερικεύονται στα εσώψυχα κάθε προσώπου με τέτοιο τρόπο που συχνά να επιζητά την ίδια του τη σκλαβιά. Γι' αυτό απαιτείται να σπάσουν οι κώδικες που ρυθμίζουν την σημερινή μορφή της κοινωνίας στο επίπεδο της παραγωγής, της οικογένειας, της θρησκείας της ιεραρχίας κ.λ.π.

Ως εκ τούτου πρέπει να ενδυναμώσουμε την κινηματική εκείνη εμμένεια της ελευθεριακής κουλτούρας, που μπορεί να νοηθεί ως ρηγματική. Μία εμμένεια ενδεχομενική, μη τελεολογική και οιονεί υπερβατική, που αγχιβατεί με δημιουργικά άλματα τις κρατούσες ορθοδοξίες και τις οριοθετήσεις τους. Μέσα στα πλαίσια της καθημερινής αλληλόδρασης ο πειραματισμός «από τα κάτω» που κυοφορούν εδώ και τώρα νέες κοινωνικές πρακτικές και υποκειμενικότητες, όπως για παράδειγμα οι διαφορετικές μορφές οικογένειας, έχουν πολύ μεγαλύτερη αξία από την υπό άνωθεν καθοδήγηση πολιτικών και οικονομικών επιτελείων, που δεν μας επιτρέπουν να δούμε πέρα από την πυρηνική οικογένεια και την ατομική ιδιοκτησία.

Το παρόν κείμενο αποτελεί εισήγηση στην ομώνυμη εκδήλωση που

πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του διεθνούς αντιεξουσιαστικού φεστιβάλ B-FEST του Περιοδικού Βαβυλωνία, Σχολή Καλών Τεχνών, 26/5/2011.

Συνέντευξη Βασίλης Στεφανάκος: «Τον φτωχό δεν τον υπολογίζει κανένας»

Βασίλης Στεφανάκος, ένας κρατούμενος αγωνιστής που έσπασε τα τείχη των φυλακών σπάζοντας τους ρόλους διαχωρισμού των μέσα με τους έξω. Μία συνέντευξη στη «Βαβυλωνία» το 2010 κρατούμενος στις φυλακές. Την ώρα που ο αγώνας των κρατουμένων ήταν σε πλήρη εξέλιξη, ο Βασίλης Στεφανάκος, κρατούμενος στις φυλακές Κορυδαλλού, μίλησε στη «Βαβυλωνία» για την κατάσταση εντός των τειχών των φυλακών.

Δύο χρόνια μετά το μεγάλο αγώνα με τις μαζικές απεργίες πείνας σε όλες τις φυλακές της χώρας, και τις υποσχέσεις της τότε κυβέρνησης για βελτιώσεις στους όρους και τις συνθήκες κράτησης, άλλαξε η καθημερινότητα της φυλακής;

Οποιαδήποτε βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης δεν θα άλλαζε ουσιαστικά την καθημερινότητα, γιατί και μόνο η στέρηση της ελευθερίας είναι μια τιμωρία, που βεβαίως ο καθένας τη βιώνει με διαφορετική ένταση, αναλόγως των προτεραιοτήτων του και των αξιών του. Οι συνθήκες επιβίωσης είναι τόσο χαμηλότερα από τη βάση των ορίων της στοιχειώδους αξιοπρέπειας, που δεν φτάνουν «βελτιώσεις». Οι υποσχέσεις όλων ήταν άνευ αντικρίσματος, αλλά οι αγώνες είναι χρήσιμοι και όχι μάταιοι.

Ποια είναι τα σοβαρότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εντός των σιδηρόφρακτων τειχών των κατ' ευφημισμό

αποκαλούμενων «σωφρονιστικών καταστημάτων»;

Η φυλακή του Κορυδαλλού όπου κρατούμαι φτιάχτηκε το 1968 για 500 άτομα, κατάντησε όμως το 2010 να φιλοξενεί 2.500 άτομα. Ανεκπαίδευτοι υπάλληλοι, θύτες και θύματα και οι ίδιοι, περίθαλψη μηδέν, υγιεινή μηδέν, διατροφή χάλια, κατσαρίδες, ποντίκια, παγωμένα νερά είναι μερικά από τα πρακτικά προβλήματα.

«Εμείς τους πιάνουμε κι εσείς τους αφήνετε» λένε συνεχώς οι αστυνομικοί στη δικαστική εξουσία. Το σοβαρότερο πρόβλημα των κρατουμένων είναι η απονομή της δικαιοσύνης. Εκεί συναντάμε ανεπαρκή άτομα, φοβισμένα ανθρωπάκια, που καλύπτονται από το μανδύα του καθωσπρεπισμού. Επίσης, συναντάμε και άλλα ανισόρροπα άτομα που «κάμπουν το γόνυ» στις σκοπιμότητες.

Όλοι οι παραπάνω προσπαθούν να διεκπεραιώσουν τις υποθέσεις που τους στοιβάζουν στα γραφεία τους. Δικάζουν χωρίς να παιδεύουν την ψυχή τους και το μυαλό τους, με συνέπεια να βασανίζουν με τις αποφάσεις τους αρκετούς ανθρώπους και τις οικογένειές τους. Δεν φτάνει που υπηρετούν ένα άθλιο σύστημα, αλλά καταντούν πολλές φορές το μακρύ χέρι των σκοπιμοτήτων της Ασφάλειας. Είναι λυπηρό να βλέπεις επιστήμονες να ποδηγετούνται από αγράμματους χωροφύλακες. Τα προβλήματα είναι τεράστια. Με ανύπαρκτο Δικηγορικό Σύλλογο, με φοβισμένους δικαστές, με τον κίνδυνο της ρετσινιάς του Παραδικαστικού, ο κατηγορούμενος στην Ελλάδα δεν έχει καμιά τύχη. Το φτωχό δεν τον υπολογίζει κανένας, στον περιβόητο «συνήθη ύποπτο» δεν τολμάει κανένας να του δώσει δίκιο και συναντάμε αποφάσεις δικαστηρίων να είναι με καρμπόν το Διαβιβαστικό της Ασφάλειας.

Η τριετής αμνήστευση, δηλαδή η απελευθέρωση των κρατουμένων που πλησιάζουν στην τελευταία τριετία έκτισης της ποινής, θεωρείς ότι μπορεί να αποτελέσει μια ανάσα ελευθερίας;

Οποιαδήποτε ελάφρυνση ποινής ανακουφίζει την κοινωνία των φυλακών.

Τι συμβαίνει και χάνονται άνθρωποι με τραγική συχνότητα στις

φυλακές;

Ναρκωτικά κυρίως και σε συνδυασμό με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, με την ολικά ανύπαρκτη ιατρική περίθαλψη και όλα αυτά σε μια ζωή της φυλακής που είναι γεμάτη καημούς και παράπονα. Ε, και πάλι λίγοι πεθαίνουν!

Πιστεύεις ότι ο αγώνας για καλύτερες συνθήκες κράτησης σήμερα μπορεί να φέρει μια κοινωνία χωρίς φυλακές αύριο;

Όσο βελτιώνονται οι συνθήκες διαβίωσης, τόσο πιο ανθρώπινος γίνεσαι. Όταν διαβιώνεις, έχεις περιθώρια για σκέψεις και αναστοχασμό, ενώ όταν επιβιώνεις εξελίσσεται το ένστικτο εις βάρος της ψυχής και του νου. Πιστεύω ότι ο τρόπος που στοιβάζουν ανθρώπους στις αποθήκες της δικαιοσύνης τους είναι η σοβαρότερη αιτία αύξησης της εγκληματικότητας και ιδιαίτερα μιας εγκληματικότητας που πονά το φτωχό λαό, ο οποίος είναι και η εύκολη λεία, και ίσως αυτό είναι κοινό χαρακτηριστικό των κακοποιών με το σύστημα διακυβέρνησης. Για αυτό θεωρώ το οργανωμένο έγκλημα παρακράτος. Βέβαια έχω καταδικαστεί για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, αλλά πιστεύω πως δεν έχω αυτά τα χαρακτηριστικά.

«Είναι καθαρό το γιατί οι δογματικοί επαναστάτες που έχουν αναθέσει στον εαυτό τους να καταστρέψουν τις υπάρχουσες εξουσίες και διευθετήσεις για να δημιουργήσουν πάνω στα ερείπιά τους τη δική τους δικτατορία δεν υπήρξαν ποτέ και δεν είναι Εχθροί του Κράτους αλλά αντίθετα υπήρξαν και θα είναι οι πιο φλογεροί του Υπερασπιστές. Είναι εχθροί των σημερινών πολιτικών θεσμών μόνο γιατί αποκλείουν τη δυνατότητα της δικτατορίας τους, αλλά όμως είναι οι πιο φλογεροί φίλοι της εξουσίας του Κράτους». Δεν το είπε ο Λάκι Λουτσιάνο, ο Μπακούνιν το είπε».

Πώς δρα ο μη δογματικός αγωνιστής για τη φυλακή σήμερα, μέσα κι έξω;

Όταν αυτοκρίνεσαι, αμφισβητείς τις εύκολες λύσεις και καταφέρνεις να ανοίγεις το νου σου όλο και περισσότερο. Θα

καταλάβεις ότι το καλό σου συμπεριλαμβάνεται στο καλό της κοινωνίας. Τότε, ακόμα και ωφελιμιστικά να λειτουργείς, οι πράξεις σου θα διακατέχονται από ένα πνεύμα πλουραλισμού και συλλογικότητας. Θεωρώ ότι είναι μια καλή αρχή. Τώρα οι αγώνες, ακόμα και σαν αυτοσκοπός, είναι ωφέλιμοι, μόνο να προσθέσουνε έχουνε. Κανένας αγώνας δεν είναι μάταιος.

Δεν δικαιούμαι να κρίνω τις δράσεις, ο τρόπος δράσης του κάθε ανθρώπου που αποφασίζει να αγωνιστεί για καλύτερη ζωή αφορά τον ίδιο. Όσα πιο πολλά διακινδυνεύει και απαρνιέται, τόσο πιο πολύ ανεβαίνει στην εκτίμησή μου, ακόμα κι αν κάνει λίγο λάθος. Βέβαια είναι εμπόδιο ο δογματισμός, κυρίως για τις εμμονές και την αλαζονεία που απορρέουν από αυτόν. Όσο για την παραπάνω ρήση του Μπακούνιν που χρησιμοποιήθηκε σε μια απάντησή μου σε σχόλιο πάνω σε κείμενο μου στο indymedia, τη θεωρώ και αυτή ολίγον δόγμα.

Ποιοι ευθύνονται για τη συνομωσία σιωπής που επικρατεί για την κατάσταση στις φυλακές σήμερα; Πιστεύεις ότι υπάρχει κάποιος τρόπος αυτή η σιωπή να σπάσει;

Δεν νομίζω ότι πρόκειται περί σιωπής, δεν υπάρχουν μυστικά. Οι συνθήκες είναι γνωστές σε όλους. Τα προβλήματα διαιωνίζονται από την αδράνεια των κρατουμένων, αρκετοί από τους οποίους, ενώ πολλές φορές καμαρώνουν ότι είναι παράνομοι, παράλληλα κλαψουρίζουν και ζητούν συμπόνια από μια κοινωνία που δεν τη νοιάστηκαν ποτέ. Γιατί το μεγαλύτερο ποσοστό είναι φτηνοί κακοποιοί και ναρκομανείς. Το ότι για την κατάσταση αυτή την κύρια ευθύνη την έχει το σύστημα δεν μειώνει τις ευθύνες των ατόμων. Όταν κυνηγάς την εύκολη λεία στη ζωή θεωρώ ότι γίνεσαι και εσύ εύκολη λεία. Με πίκρα τα λέω αυτά, γιατί ζω μαζί τους και είμαι μαζί τους, αλλά έτσι πιστεύω.

Ο καλός ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης

Νώντας Σκυφτούλης

«Ποιοι είναι αυτοί εδώ με τα παλούκια που χτυπάνε τους χωροφύλακες; Ποιοι είναι;» αναρωτιέται επιτακτικά προς τους άλλους ο ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης.

Είναι ο Νίκος 21 από Ερυθραία, ο Βασιλάκης 19 από Κυψέλη, ο Πέτρος 20 από Λάρισα, ο Αχμέτ 23 από Ξάνθη, ο Σωτήρης 26 (όχι αυτός που είναι άγαλμα στη Σταδίου) από Περιστερί. Αυτοί είναι. Πιο παλιά είχαν άλλα ονόματα: Γιώργος, Πάνος, Γρηγόρης, Σωτήρης (αυτός που είναι άγαλμα στη Σταδίου), Μιχάλης 15 (αυτός που είναι οδός στο Πολυτεχνείο).

Ακόμη πιο παλιά, ευυπόληπτε πολίτη Πρετεντέρη, είχαν πιο τρομακτικά ονόματα που ακούγοντάς τα έρχονται εφιάλτες και φαντάσματα στον βαθύ λήθαργο των άλλων ευυπόληπτων πολιτών: Νικηφόρος, Περικλής, Πέρδικας. Εντάξει, τέλος. Σκοπός τώρα δεν είναι να ταραξουμε τους ευυπόληπτους αλλά να μπούμε στον κόπο τους. Έχουν και ένα δίκιο οι άνθρωποι. Τους είχαν υποσχεθεί ότι ο πόλεμος της νεολαίας με τους χωροφύλακες τελείωσε, αλλά απ' ό,τι φαίνεται χρειάζονται περισσότεροι καλοί ευυπόληπτοι που θα διαχειριστούν τα συμφέροντα των άλλων καλών ευυπόληπτων.

Οι ευυπόληπτοι πολίτες στη χώρα μας είναι πολλοί, έχουν και ιστορία, ακόμα και χωρίς να κινούνται! Δεν βγαίνουν πάντα στο προσκήνιο. Αντιδρούν, λουφάζουν, караδοκούν και την κατάλληλη στιγμή βγαίνουν στην επιφάνεια. Μα πώς γράφουν ιστορία ενώ δεν κινούνται; Κοιτάξτε, δύσκολο να σας το εξηγήσω κοινωνιολογικά. Καλύτερα να το αφηγηθούμε σαν ιστορία. Λοιπόν, θα σας πω την ιστορία ενός καλού ευυπόληπτου πολίτη, του κ. Πρετεντέρη, ας πούμε.

Όταν το αεράκι του ναζισμού που δρόσιζε τις ψυχούλες των

ευυπόληπτων πολιτών ήρθε στην Ελλάδα, αυτοί πρώτοι και καλύτεροι: αξιωματικοί στα τάγματα ασφαλείας, μαυραγορίτες, κουκουλοφόροι ενώ οι περισσότεροι έφυγαν για Ελβετία, Αίγυπτο λόγω παγκοσμιοποίησης του εθνικοσοσιαλισμού. Ήταν για τους ευυπόληπτους η μεγάλη ευκαιρία για χοντρές κόνομες, εξουσίες, στολές κ.τ.λ.

Σε κάποια φάση φεύγουν βραδάκι δυο γνωστοί-άγνωστοι από Εξάρχεια, κατευθύνονται θεμιστοκλέους, Αιόλου σαν τρελοί. Πού πήγαιναν, κανένας δεν ήξερε. Γνωστοί άγνωστοι είναι, 19 ο ένας 20 ο άλλος, φασαρίες θα 'χουμε. Πράγματι, πήγανε στην Ακρόπολη, πλακώσανε κάτι φασίστες με μολότωφ (πετρελαίου τότε) και φύγανε. Φασαρία την άλλη μέρα, όλοι οι ευυπόληπτοι στα σπίτια, στα μαγαζιά αναρωτιόνταν για τα κωλόπαιδα αυτά, βγαίνει ο Πρετεντέρης στο ραδιόφωνο: «Ποιοι είναι αυτοί που πέταξαν μολότωφ στους στρατιώτες που ήταν ακίνητοι στην Ακρόπολη; Ποιοι είναι αυτοί τέλος πάντων (από τότε αρχίζει το ερώτημα αυτό) που έκαψαν τη σβάστικα;». Μάθαμε την άλλη μέρα πως ήταν ο Μανώλης από "Α.Κ." με το Σάντο από "Πατήσια μεριά", το βαρύτερο μπουκάλι (νταμιτζάνα) των Εξαρχείων, τους ψάχναμε, τους βρήκαμε και τους κρύψαμε στα Λιόσα (πολύ μακριά από το κέντρο). Η ανησυχία των ευυπόληπτων καταλάγιασε γιατί και οι χωροφύλακες δεν κατάλαβαν τι έρχεται...

Αλλά σε ένα εξάμηνο, αν θυμάμαι καλά, ο Ντίνας μέρα μεσημέρι μαζί με τρία άτομα πλησιάζουν τον μπαρμπα-Σπύρο τον μαυραγορίτη που έμενε στην μπλε πολυκατοικία και τον ξαπλώνουν. Οι ευυπόληπτοι που είδαν τον μπαρμπα-Σπύρο να κοιτάει ανάποδα το περίπτερο και να διαβάζει ανάποδα τη "Διαδρομή" (γιατί ανάποδα διαβάζεται) τρομοκρατήθηκαν πολύ, αλλά και οι χωροφύλακες αποθρασύνθηκαν. Βγαίνει από το ραδιόφωνο ο Πρετεντέρης: «Τρομοκρατία στη χώρα μας. Ποιος σκοτώνει αθώους πολίτες; Ποιοι είναι αυτοί οι δολοφόνοι τέλος πάντων;» Το κλίμα έγινε δύσκολο και για μας. Τότε σηκωθήκαμε και φύγαμε. Άδειασε η πλατεία. Τέρμα η πρέζα, οι χούλιγκαν, οι αναρχικοί, οι αντιεξουσιαστές, οι αριστεριστές. Ακόμη και το "Δίκτυο" που επέμενε να καθίσουμε, έφυγε και αυτό. Όλοι στην

ίδια κατεύθυνση. Στην ύπαιθρο, σε υψόμετρο.

Αργότερα, μετά από δύο ή τρεις μήνες, ακουγόταν, μάθαμε, μεγάλη φασαρία, μια βουή που έσπαγε τα αυτιά των ευυπόληπτων. Η βουή ερχόταν από Γκιώνα, Τυμφρηστό, Βίνιανη. Δεν μπορούσες να καθίσεις. Οι ευυπόληπτοι, για να γλυτώσουν από το θόρυβο, κλειδαμπαρώθηκαν στα σπίτια τους για καμιά δεκαριά χρόνια. Ο καλός ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης δεν ξαναβγήκε στο ραδιόφωνο, δήλωσε άρρωστος, παραιτήθη. Στο ραδιόφωνο όλα αυτά τα χρόνια είχε γερμανικά, αγγλικά, αλλά ποιος άκουγε ράδιο τότε;

Και όμως, οι ευυπόληπτοι που καιροφυλαχτούσαν ξαναβγήκαν μετά το '50. Η δεκαετία των ευυπόληπτων, η δεκαετία της σαχλαμάρας. Κρεοπώλαι, ιδιοκτήτες νταμαριών, λαδέμποροι όλοι μαζί γέλαγαν με τους μπουχέσες γελωτοποιούς σαν τον Σακελάριο, τον Κωνσταντάρα, και τον μπουζουκτσή Χιώτη να δίνει ρυθμό στη σαχλαμάρα. Α, ήταν και ο Ζαμπέτας που μπροστά του έλιωνε ο κρεοπώλης και ο Ωνάσης μαζί. Οι άλλοι ήταν εκτός, ασφαλισμένοι από τους χωροφύλακες. Τι αργεντίνικους, τι βραζιλιάνικους χορούς οι ευυπόληπτοι. Έκαναν τόση φασαρία που ακουγόταν μέχρι τη Μακρόνησο. Ο Πρετεντέρης είχε εκπομπή στο ραδιόφωνο. Είχε αναλάβει μουσική εκπομπή και ενημέρωση για τα κρέατα στην αγορά ενώ ανακοίνωνε την τιμή του λαδιού κάθε ώρα. Τα ήξερε από μέσα αυτά τα προϊόντα. Το χρηματιστήριο στην κατοχή δεν σταμάτησε ούτε μια μέρα. Πολύ καλός.

Ένας Γρηγόρης, χωρίς να το περιμένει κανένας, ένα παιδί από το πουθενά ενώ δεν είναι αντιεξουσιαστής ταραάζει πάλι τους ευυπόληπτους. Αυτός άκουγε άλλη μουσική, του Χατζηθεοδωρή. Τι σκατά θέλει αυτός; Πάλι αναστάτωση. Βγαίνει στο ράδιο ο Πρετεντέρης: «Χθες ευυπόληπτοι πολίτες σκοτώσανε τον γρηγόρη, έναν γνωστό-άγνωστο».

Αλλά πάλι Προπύλαια, Ομόνοια, Σταδίου, πλακάκια κ.λπ. Οι ευυπόληπτοι δεν αντέχουν άλλο, αυτό δηλαδή το κάθε τόσο και λιγάκι. Τα τανκς τούς καθησυχάζουν. Ο Πρετεντέρης παραιτείται για πάντα. Θα εμφανιστεί αργότερα σαν Δημοκράτης. Τι, μαλάκας

είναι; το έμαθε το παραμύθι.

Το 1974 εμφανίζεται ο καλός πολίτης μαζί με άλλους νέους σε οργάνωση νέων. Αλλά πάλι ευυπόληπτος, δηλαδή hillbilly της εποχής. Καμπάνα παντελόνι, φαβορίτα, Πάριος, Τόλης και Ρόμπερτ Ουίλιαμς. Πάλι αλλού. Ούτε Πουλικάκο, ούτε Ξυλούρη, ούτε Χατζηθοδωρή, ούτε Μόρισον, ούτε βεβαίως ταβέρνες και πάρτυ. Μόνο σε καμιά ντίσκο της παρακμής. Ούτε φυσικά στα αμφιθέατρα ούτε στους δρόμους. Χάλια μαύρα. Αποσύρεται όπως αποσύρονται μετά τις πρώτες μολόττωφ στο Γκίκα αυτός και οι ευυπόληπτοι πολίτες για τριάντα ολόκληρα χρόνια. Καιροφυλαχτεί, λουφάζει και εκκολάπτεται στον Λαμπράκη.

2007. Νιώθει έτοιμος και ισχυρός. Βγαίνει στην τηλεόραση για να διαχειριστεί τα συμφέροντα των ευυπόληπτων. Και λέει ο άνθρωπος: «Εγώ δεν θεωρώ ευυπόληπτους πολίτες τον Μανώλη, τον Μιχάλη, τον Γρηγόρη, Τον Σωτήρη, τον Νίκο».

Και εγώ σκέφτομαι, μήπως ήρθε ο καιρός των ευυπόληπτων πολιτών; Γι' αυτό έχουμε καθολική ασημαντότητα; Όπως και να 'χουν τα πράγματα, εμείς θα είμαστε ανυπόληπτοι και αυτοί θα είναι ευυπόληπτοι. Τι σημαίνει ευυπόληπτος, μετά από όλα αυτά θα έχετε καταλάβει. Ένας τενεκές γεμάτος σκατά.

Εφημερίδα Βαβυλωνία #Τεύχος 31